DOMSTOLENS DOM
AF 17. FEBRUAR 1970

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mod Den italienske Republik

Sag 31/69

Processprog: Italiensk

Angående:

et krav om, at det fastlås, at Den italienske Republik ved ikke i rette tid at have udbetalt de forretningsdrivende restitutioner for eksport af produkter, der henhører under de fælles markedsordninger, som er oprettet efter den 1. juli 1967, har krænket sine forpligtelser i henhold til traktaten.

Domskonklusion:

1. Sagsøgte frifindes.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Sagsøgte bør frifindes i søgsmålet fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

Sammendrag

1. *Medlemsstaternes forpligtelser — ikke-overholdelse som følge af passivitet.*
   (EØF-traktatens artikel 169)

2. *Medlemsstaternes forpligtelser — ikke-overholdelse — retsmidler ved de nationale domstole — ingen foregriben af indgivelsen af klage i henhold til EØF-traktatens artikel 169.*

3. *Medlemsstaternes forpligtelser — ikke-overholdelse — mangel på planlægning af visse offentlige tjenestegrene*
   (EØF-traktatens artikel 169)

4. *Medlemsstaternes forpligtelser — ikke-overholdelse — de berørte medlemsstaters bemærkninger — karakter af væsentligt formkrav*
   (EØF-traktatens artikel 169)

5. *Landbrug — fælles markedsordning — eksportrestitutioner — modtagernes rettigheder — medlemsstaternes forpligtelser*
   (Kommissionens forordning nr. 1041/67/EØF, præamblen)

1. En passivitet fra en medlemsstats side kan lige så vel som en positiv handlemåde udgøre en ikke-overholdelse af en forpligtelse, der påhviler den.

2. Idet det drejer sig om direkte anvendelige fællesskabsregler, kan muligheden for at anvende retsmidler ved de nationale domstole dog ikke foregribe indgivelsen af klage i henhold til artikel 169, da de to retsskridt forfølger forskellige mål og har forskellige virkninger.

3. Når anvendelsen af de direkte anvendelige fællesskabsforordninger i den enkelte medlemsstat følgelig forudsætter en planlægning af visse offentlige tjenestegrene eller af de regler, der regulerer disse, kan de berørte myndigheders undladelse af at træffe de nødvendige forholdsregler udgøre en ikke-overholdelse i artikel 169's betydning, hvorfor den henhører under Domstolens bedømmelse.

4. Da den berørte stats mulighed for at fremføre sine bemærkninger - selv om den ikke finder, at den bør gøre brug heraf - er en væsentlig garanti, som traktaten har villet opstille, er disse bemærkninger udtryk for et formkrav af væsentlig betydning for lovligheden af den fremgangsmåde, hvorefter en medlemsstats ikke-overholdelse fastslås.

5. Ikrafttrædelsen den 1. juli 1967 af en markedsordning vedrørende visse landbrugsprodukter med en enhedspris og ens importafgifter og restitutioner for hele Fællesskabet indebærer for de implicerede eksportører en ret til at oppebære sådanne restitutioner og forpligter medlemsstaterne til at udbetale dem disse på forskud.
Når disse forordninger, og især nr. 1041/67/EØF, overlader medlemsstaterne en vis skønsmargen, blandt andet med hensyn til hvilke dokumenter, der godtgør retten til restitution, indebærer de imidlertid samtidig en pligt for medlemsstaterne til at sikre udbetalingen af restitutionen inden for rimelige frister for at undgå en ulige behandling af eksportørerne alt efter hvilken grænse, deres produkter eksporteres over.